

— Луда ли си, или пияна?

— Води ме, синко, при валията. Боже, Боже, никой не знае какво става днеска. Никой! Като на Господе ти се моля, сине, заведи ме...

— Кжде да те заведе, бабо?

Единъ младъ мъжъ, въ офицерски дрехи, до-
търчалъ отъ казармата срещу конака, я гледа
усмихнатъ:

Баба Тонка се обръща къмъ него, като къмъ
спасителъ:

— Заведи ме, челеби, при пашата. При кой
да е паша. Заведи ме да му разкажа, какво става.
Клетва ти давамъ, султанътъ ще те направи бимба-
шия. Само ме заведи...

— Азъ съмъ паша, бабо. Разкажи какво те
е изплашило толкова много.

— Паша ли? — баба Тонка хваща ржката на
офицера и я цѣлува. — Помогни, господарю! Диг-
ни алая и ги спри докато не е късно!

— Кого да спра, бабо, разкажи полека.

Баба Тонка започва страшния си разказъ.
Цѣла нощъ ходила отъ улица въ улица по край-
нитѣ махали и гледала. Турци-башибозуци влизали
по българскитѣ къщи и изваждали стопанитѣ на
улицата. Всички: и жени и деца. Събирали ги на
групи и ги пращали къмъ лозята. Заптиета ли?
Нито едно запитие нѣмало: кой знае, може и тѣ
да сж се преоблѣкли като башибозукъ.

— Спри ги, господарю! Може още да не сж
почнали клането! За душата си го направи.

Мурадъ паша, най-младиятъ генералъ отъ
гарнизона, началникъ на арабската дивизия, е бледъ,
като смъртникъ.